VELIKONOCE:
NA SVÉ KŘÍŽE NEJSME SAMI

Ježíš Kristus prošel utrpením a smrtí, aby nám otevřel cestu k naplněnému životu. Proto se Velikonoce týkají každého z nás.

BŮH VÍ, CO PROŽÍVÁME

Každý z nás si životem neseme nějaký svůj kříž. Nemoci, zklamání, strach, ztráty, selhání nebo nenaplněné naděje. Někdy je toho na nás tolik, že už nevíme, jak dál.

Křesťané věří, že Bůh nezůstal vzdálený našemu trápení. V Ježíši Kristu se stal člověkem a vstoupil do našeho života se vším, co k němu patří. Sám zakusil odmítnutí, zradu, nespravedlivé odsouzení i bolest. Nakonec vzal na ramena kříž, donesl ho až na Golgotu a tam byl ukřižován. Na kříži se tak spojil s každým, kdo trpí.

JEŽÍŠ NESE NAŠE KŘÍŽE S NÁMI

Ježíš ví, že se v životě nevyhneme těžkostem. Přišel tedy proto, aby nás v nich nenechal samotné. Vzal na sebe tíhu lidského zla, bolesti i smrti.

Na kříži zemřel a byl pohřben. Podobně i v našem životě někdy jako by všechno skončilo. Pohřbíváme své sny, představy, vztahy i naděje. Jenže velikonoční příběh tady nekončí.

SMRT NEMÁ POSLEDNÍ SLOVO

Třetího dne Ježíš vstal z mrtvých. Právě jeho vzkříšení slavíme o Veliké noci. Bůh ukázal, že jeho láska je silnější než zlo a smrt.

Ježíšovo vzkříšení otevírá i každému z nás cestu k novému a naplněnému životu v Bohu. Neznamená to, že všechny problémy hned zmizí. Znamená to ale, že ani utrpení, selhání nebo smrt nemusí být konečnou stanicí.

Ježíš jde s námi, nese s námi naše kříže a otevírá nám cestu k Bohu – k životu v plnosti, ve kterém každý z nás bude moci být plně sám sebou.

Zpracováno podle velikonočních promluv papeže Lva XIV. (2026) a webu velikonoce.vira.cz

Ježíš říká: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.“ (Jan 11,25)